

събрание ся свърши събрание съ запо-
вѣдани на високата порта и спорѣдъ
напѣреніето на грѣцкия патриархъ, да ся
протестува противъ това събрание. Тръ-
бане да ся направи по скоро. Защо
нашати българе които чакатъ нѣщо до-
бро за нашата народъ отъ страна на
грѣцкия патриархъ чакаха за да му го
искать до часътъ когато грѣцката па-
триархія не може да ся повърне
отъ каквото е направила безъ да
ся обезчести.

Ние знаемъ, наистина, че отъ
началото на събрание мнозина отъ
нашати българе искаха да протесту-
ватъ както и ние чрезъ нашата вѣст-
никъ нѣмъ дадохме примѣръ, и ние зна-
имъ койли събития да не направятъ това.
Прочее ония които съвѣтваха нашати
българе да не протестува нѣмъ седемъ
осемъ мѣсци, ся сѣщити ония които
днесъ ги съвѣтаватъ да правятъ протести.

И защо ги каратъ да протестува
когато вече не му е вѣрливо! защо?
его го съ двѣ думи:

Първо, тия хора на които интер-
еси не съ български искать да забав-
лятъ още малко времѣ нашати българе
догдъ грѣцкото събрание, на което
трудовети ся свършиха, ся разпрѣсни-
та послѣ нашати българе като изгубятъ
своя надежда да не искать вече нищо.

Послѣ сѣщити тия хора тласкатъ
нашати българе да правятъ протести
врѣхъ протести за да ги прекратятъ
предъ очити на високата порта като без-
сложни и смутни човѣци и да да-
датъ на грѣцката патриархія случай да
ни представятъ като неприатели на обще-
народната тишина. Грѣцката патриархія
не ся ли е ползовала до сега отъ сп-
чкити ни искания и жалби за да ни пре-
кара като бунтовници?

Вѣсто да ся оставятъ да ся под-
играватъ отъ неприатели на нашата
народъ защо нашати съотечественици не
зематъ най простото, най естествено-
то най каноническото и толко законно
то средство което сякога показваме.

Защо днешнити ни българе не слѣд-
ватъ примѣра на Борнеа и на Асѣна тѣ
двама подбудители на нашата народна
иерархія? Защо не слѣдватъ примѣрътъ
когато самити грѣци ни дадохъ? Не ли
отъ папа Св. Лева е гдѣто цариградски
епископъ Анатолъ, грѣцки императоръ
Маріанъ и епископѣ на Халкедонски
вселенски съборъ искаха да направятъ
Цариградъ на патриархія?

Въ истиятъ канонъ отити на Ни-
кейскитъ съборъ не думатъ ли на сѣ-
чкити българе че старити обычаи съ-
блѣти на които Александрийскитъ и А-
нѣохскитъ патриарси управляваха дру-
гити епископи около тѣхъ, заемаха за
конната си сила отъ потвърдението на
римскитъ епископъ.

Защо прочее нашати българе си
губатъ ума напразно когато иматъ толко
лесно средство? И защо да ся покори-
ватъ на грѣцкия патриархъ когато е
съвѣтъ явно че грѣцкия патриархъ
пѣмъ врѣхъ насъ и врѣхъ нашата на-
родъ никакъ каноническа власть?

Тая каноническа власть отъ която
грѣцкия патриархъ е лишенъ, вѣрватъ ли
че ще му го дадатъ чрезъ почитаніето
на нѣмъ чрезъ протестити си?

На Негово Высочество Мехмедъ
Ружди паша Великаго Везира на
Негово Императорско Величество
Всемилолюбивѣйшаго нашего цря
и Господаря Султана Абдула
Меджидъ Хана и проч. и проч.
и проч.

ВАШЕ ВЫСОЧЕСТВО !

Негово Императорско Величество
Всемилолюбивѣйшій нашъ Царъ и Го-
сподаръ Султанъ Абдулъ Меджидъ
Ханъ (комуто Богъ Господъ да про-
дължи днѣти и да покори полъ нозѣ-
ти Му всякаго врага и сопустата!)
Денемъ и ноцъ като ся стареа за
благоденствіето на своити поддан-
ници, които Всевишній Промыселъ е
въвѣрилъ въ Царскитъ Му рѣшъ по-
велъ и издаде Царскитъ Си Высочай-
Заповѣдъ да ся събере въ Цариград-
ската Грѣцка Патриархія едно събра-
ніе, въ което да приеждуватъ предъ-
сѣдатели отъ различнытъ епархїи и
народи, които исповѣдуватъ Право-
славнѣхъ Вѣсточнѣхъ вѣръ за да раз-
нѣсятъ узырло и да наредятъ толко-
ва заплатити на черковнытъ чинов-
ники кождо и дадатъ едно поспѣше-
ніе на злоупотребленїа, които нѣкогъ
отъ горьпомянѣнитъ чиновници пра-
вяха и правятъ на единовѣрнытъ си,
спорѣдъ тѣмѣтъ тѣхѣхъ прѣжнѣхъ е-
ще же и и трагичнѣхъ системѣ на Ца-
риградската грѣцка Патриархія.

Това като ся заповѣда отъ Высо-
кославното наше Султанско правител-
ство Цариградската Грѣцка патриар-
хія съ своити посетѣници не ся съо-
брази съ интересы на вѣрнопопдан-
нытъ Султанскій нашъ Българскій
народъ, и нито благоизволи да пови-
ка и оны нашатъ епархїи единого предъ-
ставителя въ реченното събрание, нѣ
Тя Цариградската грѣцка патриархія
— дѣйствувала е така щото това съ-
брание да бѣде съставено почти само
отъ членове на Грѣцкия народъ,
и съ тоя начинъ подкопала както е
подкопавала българскитъ интересы,
спр. нашатъ българскій народъ да не
може да ся обстои въ нѣщо съ свои
единородни Архїерои и противъ са-
мийтъ духъ на христїанскитъ наша
религїя; Тя, кажемъ Цариградската
грѣцка патриархія не знае съ спорѣдъ
какъвъ христїанскій законъ иска вся-
кога да ни проважда Грѣцки Архїе-
рен, които като не проумѣватъ языкъ
кътъ ни биватъ за смущеніе въ чер-
ковнытъ ни и причиняватъ спорѣдъ то-
ва и нѣ малко главоболие на Высо-
кославното наше Правителство, както
разумѣвате и ВАШЕ ВЫСОЧЕСТВО
чрезъ вашѣхъ многоопытѣхъ и мѣдрѣхъ
политикѣхъ, а мы смиреннѣйшій Ваши
слуги смѣлахмы и осмѣлахмы ся и само
вы наумимъ върху тоя предметъ.

Молимъ убо най-Смиренното ВА-
ШЕ ВЫСОЧЕСТВО да благоизволите
да сторите погрѣбнытъ заблѣжаванїя
върху нашего бѣдѣще Черковно ра-
спорѣжаніе, а колкото за уложенїа-
та на горьпомянѣното събрание въ
Цариградската грѣцка патриархія

приписимъ въ най-смиреномъ и посто-
пѣи ПРОТЕСТЪ. Мы отъ нашѣхъ
странѣхъ управлѣныи кѣмъ Всевишнѣ-
го Тѣла молитвы за съхраненіе на Ва-
шето драгоцѣнно здравіе въ всегдѣ-
шнѣ царско благоволеніе и имамы
честь да бѣдимъ съ най-дѣлкобо стра-
хочопитаніе.

ШУМЕНЪ 14 Февруарїа 1860

НА ВАШЕ ВЫСОЧЕСТВО

смиреннѣйшій слуга жител на

Прѣславската епархїа

7 Шумлянскы священници

35 Шумлянскы градоначальници

3 Шумлянскы Българскы Мухтар-
скы печати.

3 Ески-Джумайскы священници.

55 Ески-Джумайскы градоначальници.

8 Священници Котланскы.

30 Първенци отланскы.

3 Котланскы Българскы Мухтар-
скы печати.

1 Икономъ Османъ-Пазарскій.

13 Османъ-Пазарскы Г-начальници.

На Всевишнѣйшаго Архїепископа
на позымъ Римъ и Вселен-
ската патриарха Г. Господина КИ-
РИЛА, Высочайшопочитаемаго наше-
го оца и владыка по духъ

ПРОТЕСТЪ.

ВСЕСВѢТЪЙШИЙ ПРЕДСѢДАТЕЛЮ!

+ Доподписанити чада на обща-
тъ наша православна черква, жители на
Прѣславската епархія основавшесе на за-
коннити си права, които има всяка право-
славна епархія кѣмъ великѣхъ христо-
вѣхъ черковѣхъ за да протестирѣе противъ
уложенїа на народното называемо
Сѣбрание въ цариградската грѣцка па-
триархія.

1-о Защото великѣхъ Христова чер-
ква не мы почете, които и мы членове
за да призѣве отъ нашѣхъ Епархїахъ
единого представителя въ горьпомянѣ-
ното называемо сѣбрание въ цариград-
ската грѣцка патриархія, к-то бѣхмѣ го-
товѣ тѣмъ съ усердіе да проводимъ.

2-о Защото това народно называемо
Сѣбрание въ цариградската грѣцка
патриархія съставено почти отъ членове
на грѣцкия народъ не е zelo никакъ
въ прирѣтїе (прѣдъ очи) не само чер-
ковныи интересы на православнѣхъ на-
шѣхъ епархїахъ, нѣ и на цѣлый нашъ пра-
вославенъ българскій народъ.

3-о Защото това народно сѣбра-
ніе въ цариградската грѣцка патриар-
хія лишѣва православныи епархїи отъ
самити нѣмъ законны права за да си
избератъ своити Архїерои и това бива
припѣтїе на нашатъ българскіи на-
родъ за да ся удостои съ единородни
Архїерои и съ народни българскы іера-
хїи.

Вѣистина, Всесвѣтѣйшій Предѣда-
телю, съ голѣмъ жалостъ мы казваме, че
великѣхъ Христова черква като мы па-
зывава часго въ своити кѣмъ насъ съ-
общенїа, ч-да възлюбленїа на Велика-
та Христова черква, братїа, христїани
а въ реченното называемо сѣбрание въ
цариградската грѣцка патриархія не е

- Сѣбрание: да призѣве единого предъ-
ставителя отъ нашѣхъ православныи е-
пархїахъ; Тя съ това свѣщенно изрече-
ніе ся ругае съ насъ и ни дава поводъ
рѣтїе и утѣреніе да мислимъ че тѣмъ
вече клонїа на ласкѣтелство за корѣстъ
любїе, нежели на единъ христїанскы мѣ-
жду всичкити членове на нашата пра-
вославна черкова.

Найпаче, Всесвѣтѣйшій Предѣда-
телю, Велика Христова Черква, кѣмъ
вече е познала не прилично съущество-
ванїе на грѣцкото духовенство въ Бу-
гарїа, трѣба да ся склонїи и стареа
да не ся противи на нашати едино-
българе за да си остановатъ една па-
дна българска іерархія, зачѣто нѣмъ
Тя — Великѣхъ Христова черква —
цариградската грѣцка патриархія, щомъ
отговоря въ настоящій и бѣдѣщій вѣкъ
ако бы ся случило, което е тѣмъ
вѣроатно, нѣкое отѣпленїе на българ-
ти отъ православната вѣсточна, цар-
вѣ дѣтѣнїи бурни за религїята ни вѣ-
мена, заблѣдени отъ различни ишѣво-
ни пропаганди.

Като мы приносимъ, Всесвѣтѣй-
шій Предѣдѣтелю, настоящій нѣмъ ПРО-
ТЕСТЪ молимъ да ни имате въ во-
ленїето си, и да ны одождѣте съ
свѣтѣйшити вѣрныи молитвы, и прино-
сами.

НА ВАША ВСЕСВѢТЪСТОСТЬ

Шуменъ 14 Февруарїа 1860

Сѣдватъ сѣщити подписи.

ИЗГЛАДЪ НА БЪЛГАРСКИТИ РАБОТИ.

Повинити които вѣрѣхмѣ ся до 20
руарїа.

Нѣколко полезни реформы станѣли
Хаской, въ общенароднѣхъ работи. На-
ши отъ гражданци, черковныи епитро-
пѣхъ си оцетарїи Х. Ставри дали се-
ката на службата си — което отъ петъ
днѣхъ неаправилно — и ся принудили, по
нѣмѣ пакъ на гражданци да оставятъ
човѣци на пашарѣхъ. На тая служба
редилъ Г. Х. И. Минчовъ, който сѣмѣ-
ся надѣваме, ще можи да испълни
дѣлѣности.

Колкото за оцетарїи Ставри, е
дѣтъ, дѣмъ дописникътъ ни, е вѣнчалъ
варп отъ него и не може да търпи
оцетарїи, грѣкъ, да правя многовѣднѣхъ
ни, на обществото ни. Неговити злоу-
слѣния ся неспазвани, — продължава
сѣмѣтъ че то не е остало човѣкъ
не е озлобѣтъ, нахвалѣтъ, похвалѣтъ
е остало човѣкъ додѣ не го е залѣтъ
щественно; и до сега сѣмѣтъ сѣмѣтъ
искаятъ парїици за вѣдната която сѣмѣтъ
мухазабего.

Както и да е за тоя чѣвѣкъ, гра-
ждански протестуваемъ прогнѣтъ него
мѣстїи мѣстїи и го не имѣтъ да
си въ градски работи. За това тѣ
тии двама чѣвѣхъ съ писла до Па-
сѣятъ мѣстѣрицѣ.

Едирненскитъ фанарїотѣхъ Хрисанъ
ни както сѣмѣтъ фанарїотѣхъ Българскитъ
родностъ, Българскитъ языкъ. Въ сѣмѣтъ
ло около Едирне, единъ младѣтъ Българъ
сподучилъ да въведе Българскитъ языкъ
черквата и училището. Едирненскитъ
сантъ прѣтѣлъ нѣкой си попъ, на пѣмѣтъ
закъ, отъ Къркѣсїа, за да запрети
скѣтъ языкъ да ся чува въ тоя сѣмѣтъ
попъ ся отнесахъ фанарїотѣхъ си сѣмѣтъ
госпѣтъ ги бѣмѣтъ гдѣ, тѣхъ и учителѣтъ
Тѣ отишли да ся оплакватъ на

на той ги изгонил. Тя подробности, има-
ме ги от единъ братникъ.

Ако върваме едно друго съобщение, тоя
фанариотинъ припасть пожелалъ за да ползе-
ми нашити съгосударственици. Отъ друга
страна, той ся ругалъ съ материятъ на я-
зыкътъ, съ съвкупътъ на чини, въ сички об-
стоятелства, дору и предъ очите нъ. Из-
тъ, дума съобщението, не ся осмива.

Въ Желзничарскити статията отъ Акар-
джия връхъ училищата, обнародвана въ наши-
ти листове, и ни пратила отговоръ. Безъ да
изрече тогава кои са причината на раз-
дорити въ Желзничарскити, ние ся благодаримъ
да дадемъ съветъ. Въ единъ отъ предни ти
си листове, ние казахме че Акарджалити сж
който не сж расположени да ускорятъ съ-
единението на училищата, и това е чиста
петнишка. По свой интересъ, главниятъ имъ
учителъ, Сърбинъ по родътъ, ги гласка по
навъръ въ това положение, толко недоволенъ
и толко противно на общити ползи. Отъ
друга страна недобрата нъ воля е едно
отъ припятствата за съединението на класа-
та въ училищата.

Желзничарскити който нъ отговаря на
статията, ги съветва да дадатъ велиждъ
за събога, крй на това състояние на рабо-
тити; да дадатъ отличито за акарджали и
неакарджали и да станатъ само единъ Же-
лзничарскити, и като една фамилия. Защо да
не приематъ подобни съвети които не съ-
държатъ нищо противно на общата полза?

Предупредения ставатъ въ Силистра за
възбуждането на една българска църква. До се-
га тая работа е се добръ вървела, и надъ-
ватъ ся че не ще останатъ тамъ до гдѣто е.
Предъ шестъ дп (допеката е отъ 15 Фе-
вруари) станало събрание за да направятъ
спомошествование за тая църква и доволно
количество отъ сребро ся събрало.

Съкой разумѣва че едно такова дѣло съ-
кога ерѣща спажки и припятствия. Нъ тая
спажки могатъ да ся отгласнатъ кога то
гражданинъ сж распадени съ единъ само
духъ, съ единъ само чувство, съ единъ само
мысли, кога то тѣхнити трудови и старания
вървятъ заедно каже една цѣль.

Чорбаджити въ Свищовъ ся оттеглили
отъ училището и не ся стараятъ за добро-
то му. Отъ тамо сж родили голѣми раздо-
ри и неспасия, што никой отъ гражданити
не може да ся споразумѣ съ единъ другъ.
Настоятели на училището, ученолюбиви
можець които народътъ бѣше отредилъ за
да пазятъ грижата и внимателни отъ връхъ
учебното заведение, страдатъ доста при-
тѣсненія отъ страна на реченити чорбаджии.
Тия послѣднии пекатъ да развалятъ учил-
щето, подбуждатъ народътъ да земе нѣмо-
мощното писмо, което е далъ, отъ раѣтинъ
на Настоятели. Народътъ бѣше непоколе-
бливъ въ дѣлността си; той отгласналъ
противоположити имъ искания и ги прину-
дилъ, ако сж желатели на общото добро да
ся подчинятъ на това писмо. Тѣ отка-
зали.

Така сж приключилата която ставатъ
днесъ въ Свищовъ. Чорбаджийството е въ
борба противъ народътъ, противъ училище-
то, противъ сичко което е общенародно. То
си е твърдъ истина, кога то чорбаджии ся
показали отъ мекити душеци и начнатъ да
крещатъ, сичко ся тура въ движение. И тѣ,
распадени отъ противоположни страсти,
вървятъ кѣтъ една противоположна цѣль,
прѣвъ ерѣтва малко мнози избрани.

Онакуватъ въ ся отъ Видинъ отъ злоу-
потребления на тамошнитъ фанариотинъ.
На ерѣко село, той писла прави полове и
пъркви за да земе по 2,000 грошна. Метро-
полита не различа въ нѣщо отъ общити
жизни, сичкити развратности сж извърши-
ли и представлявали на стадото едно отъ най
безчестити зѣлница. Тоя фанариотинъ сѣе
раздоръ между гражданити и тура съважни
спажки на успѣхити училищити. Това непа-
редване на училището е причинено, отъ

друга страна, отъ малкото число на учите-
лити и отъ винватото небрежение на насто-
ятелити. Кой знай, да ли тоя фанариотинъ
не върши нѣкаво вѣнне връхъ тѣхъ, и дали
не ли гласка нѣмъ едно положение кое то
отъ день на день плаши да стана по о-
пасно.

По примѣръта на Пловдивчани и на
Търновчани, нашити съгосударственици въ
Ловичъ рогватъ протестъ противъ грѣш-
кити и ароденъ съборъ въ
Караказанъ и ся надѣватъ да го испра-
титъ иджата седмица.

Научваме ся още че Г. А. Конковичъ
притегналъ въ Ловичъ. Ние быхми желали
какви ше сж слѣдствията на службата му,
като най повече знаеме че тамошнитъ ар-
хьерей е българинъ. Жертвожити му дали
ше сж доволни да покажатъ блеснакъ при-
мѣръ на народътъ?

Жителити на едно село оволю Ловечъ
строга злоупотребили почитъ си, по причина
на архидякоу на И. П. Единъ преглъ по-
неска въла отъ почитъ за да ся ужени.
Попътъ, по причина на редството което сж-
ществувало между преглѣтъ и мѣлата от-
казалъ да ги вѣнчае. Момакътъ ся отпра-
вилъ до архидякоу отъ когото зеа вула
за 500 грошна. Врѣща ся въ селото и са
вѣнчава. Съдѣ вънчавото, противници на
почитъ и на младоженцити, улавятъ почитъ
вързватъ го съ епитрахильтъ, водятъ го ка-
то мечка, бѣгатъ го, почитъ го.....
безъ да има нѣкой да го отпече.

Пріемие отъ Чирпанъ дѣъ дописки, е-
дната съ 4 подписки, другата съ 15, за от-
говоръ на наши дописки който ни бѣше
съобщилъ нѣколко забѣлежаванія за уче-
бнитъ заведения, за Хилиндарскити и Гил-
скити кагугери. Нъ тия дѣъ дописки за да
бѣжатъ отговоръ, не нѣмъ стига само
да наричатъ дописки прегрѣшители, проти-
вонароденъ трѣба да го докажѣтъ че
е такъвъ като приказватъ отъ него съобще-
нити дѣла, ако не сж истина, истинно. Тия
дописки, не правятъ това; тѣ ся благода-
риги на мечтателни изрази.

Отъ другъ страна, ние обявяваме че
расказванята на нашитъ дописки ся тай
както и обнародваме.

Една дописка отъ Новайската каза
(Сливенъ) ни извества една разлика която
стана между нѣкой полове за продава-
нето на селата. Тия случаи наченатъ отъ
1858 и ся свършватъ видъ ся въ тия
времена. Единъ полъ на име Иванъ Яковъ
закупилъ три села Гердеме, Коемджа-
динъ, и Краждъ моратий, на кои-то по-
дувалъ, благодаренъ отъ селянити Едирне-
нскити фанариотинъ, Мелеи, чрезъ прото-
сингелъ си, му отнесъ тия села и ги пре-
дадъ на единъ другъ полове, гръкоманинъ, безъ
да повѣря нищо на първитъ.

Полъ Иванъ Яковъ, чрезъ постап-
ка които направилъ въ цариградъ, зеа пи-
сма за да ся отпече грабнатити села. Съ
тия писма не можилъ да сполучи. Работа-
та ся отнесла до Сливизъ и разликата ся
тамо разгладала.

Изъ какито нашитъ дописки го преду-
ща гръкоманити полъ Йорданъ ше сполу-
чи да измажи селянити и да погладни села-
та нѣмъ.

Ако върваме Г. Екзархоса — замосто той
почти ерѣко жаж — прошенята на нѣкити
съгосударственици въ Самоковъ сж предста-
вили на караказанскити патриархъ и тоя
послѣднитъ нѣмъ ушъ стегворилъ: « шетъ го
не шетъ го, мы ше го испратимъ » та като
го не приематъ мы тогда ше глѣдамо и ше
правиме.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

КЮСТЕНДИЛЪ 1859 Декември 10

Господине редактору на В. Българинъ жо-

лимъ въ да вѣстите съ почтенни вашъ
листъ слѣдующето.

Азъ си исповѣдамъ че не знамъ да пиша
ако помисля евангелското изречение
за талантити, настрахувахи космѣтъ, и за
гона, като ходихъ отъ лагуеъ по Мацедо-
ния и по Илiria понеже много работи ви-
дяхъ, та кога имахъ време забѣлежахъ, и
сега като си поотпочинахъ дома па и нѣ-
мамъ яко други работи пригладъхъ тѣсте-
рити по между които найдохъ и забѣлеж-
ванята, и рекохъ хайде бари шо годѣ и
шо мога да пристигна до Марта да ви о-
бѣя, и че отъ тогнѣ като излеза по вѣнъ
па нѣмъ забѣлежаванъ. Много ми е жалъ отъ
незная граматика на да опиша работити отъ
прилични китпи. Ата па отъ друга страна
са благодарни и за толкова, и ша ви дона-
жя сѣдъ истината па вые ако щете и ако
ви не мрѣтъ докусурете, и нашите зло-
женіето ми по граматически, мене не ше
ми останатъ хатѣтъ понеже си познавамъ
немошната. Азъ нѣмамъ забѣлежени работи отъ
които и сичката година да ви нѣмъ почтен-
ния листъ пакъ не ше можа да ги покажа
по тѣко и за това че ви ги опиша презъ
купи, и като шо рекохъ само истината, и да
вида ако мога да ги поочета до кады Марта,
токо ша ви ги пратя та кога ви допрати
нѣкой други за тѣ мѣста, да сж и монте
като за свѣдѣтелство. И понеже са случи
предъ очите ми най прѣво за Кюстендилъ
его зафащамъ отъ него и то отъ хѣладо
едно.

Азъ ше ти кажа прѣскупъ та вые за-
ключавате по нататѣкъ. Тия многостѣп-
нѣшнѣ като са сподобиха и втори пътъ да
пріематъ негово высокопреосвященство вир-
дѣнскія грѣхъ фанариотинъ, какви ли ся
вече злоупотребители добрини, какви зло-
дѣйски благодарни ся не расположили отъ
него камъ нѣмъ! които ако да изследуваме
подробно, не е възможно нито словомъ да
ся изречѣтъ, а не пакъ въ цѣль листъ да
ся изобразятъ: но ако съ молчаніе ги пре-
мине чѣлѣтъ и конечно ги зарови у невѣде-
ніе, то самото небо и земята като ся на-
жалѣтъ, ше дадатъ свой-а гласъ, и ше ги
засвидѣтелствуватъ. А нѣмъ ше осудятъ. —
а кои добрини, кои благодарни; тоя добрый
пастыръ туку като сѣдналъ на архіерейскія
престолъ, вѣдѣсто да ся възблагодѣлству-
ватъ Кюстендилци отъ него, а той еница
ги намразилъ и въ мѣсто да ги воведе
миръ любовь и согласие, възродили ся гоне-
нія, и безъ никаква друга причина, ами са-
де за нары иргованіе между священници и
мірески: Маріята вузити и ембацити като
накачилъ два ката, и на това като ся недо-
волни нито ся благодарилъ, сторилъ нѣтъ
да ходи по сичката пахъ да събира мло-
стия. И перѣо нападнахъ на Гадочирската
каза, гдѣто ся случихъ и азъ та видохъ о-
чевидно като ходиха, освѣнъ 25 души по-
поге и запѣта, и негови човѣци, водиха и
амаа бузюбашинъ съ съ секиени и нѣколко
души поляци: еи които числото се состав-
ляваше отъ 100 души и выше. И така де-
ка нападнахъ все мысли каква благословія
и кѣтъ берекегъ оставятъ! слушаме че
нѣкадѣ нападали скакаци та се чудиме
скакацити баре и земницити и хамбарете
не доконисватъ. Сѣвѣнъ това и милостия-
та не бѣше до толко тешиа ако споредъ
кое село колко бѣше възможно и колку си
иска владыката и какво рече по въ Ново-
ко прииенъ фанариотинъ. На по голѣмити
села шо са отъ 150 и 180 кѣщи, 2000
гроша ся опредѣлиха: на посрѣчнити села,
1500; на други 1000: на
други 800. Най домыти села отъ 20 кѣ-
щи, 300 гроша нѣмъ ся писаха да дадатъ:
едни села принудени тутакси платиха по-
ложната, а по напредъ плащаха десѣто го
на по въ Новото и казуваха че така нѣмъ
заповѣда велика църква, спр. да ходатъ
да събрать милостия, и 500,000 хѣлади

была тряжила отъ сичката епархія: и така
убо коп не быха възможни да пла-
тятъ на истя часть, запрѣха ся неповнны-
ты и бѣднѣты тия християни отъ законъ.
Обаче това нѣмъ ся и стоп: « овца несли-
шающая пастыря, волку користъ »

Отъ тамо като ся дигнаха, отидоха въ
Кюстендилското крайше, право у село из-
воръ, гдѣто има църква и училище: тамо
отъ 2 недѣли напредъ, по въ Новко бѣлъ
пратилъ отъ негово си произволеніе писма,
сѣки священникъ да иде у епархіята си, да
зарѣча отъ секо село по трѣма чѣловѣци
да дойдатъ на изворъ, и отъ секо село да
доносятъ по 100 и 80 ока итѣмъ, и по
2-3 товара сѣно, по 10 15 оки хѣбъ, по
2-3 ока масло и сирѣѣ, а отъ по голѣ-
мити села по 1 лова овца, и по 2 агнета,
а отъ по малки те по едно по 2-3 ока ра-
кия и по 1 ока орѣзъ и по нѣколко яйца.
Кои села не донесоха орѣзъ и ракия орѣза
платиха по 5 гроша оката и ракията по 12
гроша.
(сѣдѣва)

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ.

Словото на Французскити импера-
торъ хвърли малко ясность въ днеш-
ната политика која то ся хранеше
съ слухове. Приириятелнити чувства
и мнѣнія които той исповѣда въ сло-
вото си, увѣрватъ духовети и да-
ватъ надѣжда за единъ край на сле-
пеніята които сж сичко то занимави
на политическити свѣтъ.

Отъ нѣколко врѣме, Английскити
парламентъ бѣше станалъ като теат-
рото на важни разгладванія относи-
телно за Италійскити работи, и Ма-
рокскити. Днесъ друго нѣщо ся слу-
чва. Сѣщитъ парламентъ разгладва
своити работи, и въ това владѣ едно
политическо и патриотическо под-
бужденіе което ся пѣвава благородно.

Парламентъ разгладва днесъ дохо-
дити и разходити на иджата годи-
на и търговскити трактатъ. Отъ една
страна търговско движение, и полити-
чески основни промѣненія; отъ друга
вѣнчавно движение. Тия измѣнителни
проекти, толко важни и които ся от-
насятъ на най голѣмити интереси на
народътъ, ше станатъ причина на съ-
брашя, на общенародни разгладванія,
на жалби; нѣ благодарнието не ше ся
повреди отъ това.

Английското правителство глѣда спо-
лучваніето на бюджетътъ и на тър-
говскити трактатъ като на рѣжа. Кол-
ко и да има противніе, то ше спо-
лучи само за нѣколко промѣненія, въ
нѣкой важень членъ.

Текстътъ на реформити предложе-
ни по Августа за Римскот правител-
ство ся обнародватъ, споредъ Е и -
де п е н д а с ъ — Б е л ж ѣ отъ
много Французски вѣстници. Франция
иска отъ правителството на св. Съ-
далище въвежданіето на мирнити въ
обществени служби; икровителства
за личната свобода, и обнародваніето
на общественитъ, наказателнитъ ко-
дѣци. Тя иска още уничиженіето на
особитити права, освѣнъ за църковнити
служители; единъ правителственъ съ-
вѣтъ както въ Франция; единъ свѣтъ
съ 40 членови избрани отъ провин-
циалнити свѣти, който да заслужи за

разгледването и приемането на законите ти.

Според брошюрката на единъ ученъ списатель отъ академията тия реформи съществуватъ въ правителството на св. Сьдадище.

Увѣряватъ че Французскитъ кабинети отворили нови сношения съ Петербургскитъ за да иска събранието на петтъ голѣми сили въ конференция. Много се съмнѣватъ да ли Руссия и Пруссия ще приематъ системата на естественни предѣли които Франция иска.

Морингъ хроникъ извѣстиваше, че тайнъ трактатъ станалъ между Австрія и Россія. Това излизе лъжа.

Въ Сардиния и Неаполъ ставатъ военни предуготовления.

Читатели ни ще члтъ съ интересъ словото на Французскитъ императоръ, което тураме предъ очите имъ:

Г. Сенатори и Г. Депутати

По отварянето на първото заседание, вѣрненъ въ патристизмъ на Франция, мнѣхъ се да упазя духовете ви отъ беспокойствата които дору и миртъ подтигъ. Тоя миръ искрено искаме, и нищо не ще остава за да упазя убѣждавамъ ся за приятелски ми сношения съ другити Европейски сили. Единственити точки на свѣтътъ гдѣто нашити оружия са въ дѣйствиѣ е Кина нъ якостта на нашити морски войни подкрѣпена отъ искренитъ помощъ на испани ще доведе миръ въ Кошинкина Кожото за Кина, единъ истиненъ походъ съединенъ съ силити на Англія ще ѣ накажи за лукавщината ѣ. Въ Европа мнѣхъ се да упазя, да се свършатъ, и Италия може да се свъртъ свободно Безъ да се върна върхъ дългити приговори които се маѣтъ отъ толко мѣсца ще се ограничи на нѣколко главни точки:

« Главната мисль на Виллафранскитъ трактатъ бѣше да придобѣ почти пълната независимостъ на Венеція, чрезъ възвдигането на архидуци. Като то ва промѣненіе не сполучи спротивъ най живити ми старанія, изразихъ жалостта си въ Цѣна и на Туринъ. Защото положението като се продължаваше, вдъхнуваше на Англія, на Пруссия и на Руссия, поставки които доказватъ ясно че силити желания примиренето на сички интереси. За да подкрѣпи тия расположения; Франца трѣбаше да представи силението което по лесно се приемаше отъ Европа; като покровителствовахъ Италия чрезъ моята войска имамъ право да заблѣжл предлѣгити на това покровителство. Тѣ азъ обявихъ на Сардинскитъ царъ, че като го оставихъ свободенъ въ дѣлата му, не можихъ да го слѣдвалъ въ единъ политикъ който се видѣше прѣдъ Европа че иска да погълти сички държави на Италия и да подигни нови силетения. Свъртвахъ го да направи пріятно на желанията на провинциити които се даваха на него, нъ да упазя актомията на Тоскана и да почита като начало прѣвата на св. Сьдадище. Ако това потаканіе не удовлетворява сѣкиго, то поне пази началата утишава страхуванията и прави Сардиния съ повече отъ десетъ милиона души. Прѣдъ това преобрѣщане на северна

Италия, което да отвара на една силна, държавя сички патиша на Алпийскитъ дѣлѣнъ бѣхъ за безопасността на нашити граници, да искаме французскити полани на планинити Товасканіе на едно мѣсто малко обширно, не съдържава нищо което да уплаши Европа и да искаме лъжлива безинтересната политика която обявихъ повече отъ единъ пѣтъ, защото Франца не ще дѣйствува за това угодемяване, колко слабо и да е, нито чрезъ военно заниманіе нито чрезъ подбужденъ бунтъ, нито чрезъ глухи дѣйствиѣ, нъ чрезъ искренното изложениѣ на въпросътъ прѣдъ голѣмити сили. Тѣ ще разумѣтъ безъ съмнѣніе, както и Франца го разумѣва, че важното распоряждане на мѣстата което ще се случи ни дава право за едно покровителство, показано отъ самитъ природа.

« Не можа да премѣля дѣвието на една частъ отъ Католическитъ свѣтъ то се почори внезапно на нерасходи впечатлѣния, хвърли се въ страхове, толко страсти, мнѣхъ го което трѣбаше да бѣде едно препоръчителство за бѣдностъ та се толко не препозна, отдалени се толко забравиха, щоту ми трѣбаше едно дълбоко убѣждениѣ, едно вѣрненіе твърде независимо въ общенародното мнѣніе, за да упазя върхъ ядосащията които се подбуждаха, тишината която сама ни държи въ истината. Обаче дѣлата говоряха високо сами; отъ единадесетъ години, самъ подкрѣпвамъ въ Римъ властѣта на светия отецъ, безъ да съмъ пристаналъ никога да починая священниятъ характеръ на началникъ на нашата вѣра. Отъ друга страна жителити на Романіини оставени изведѣждъ на поляга имъ прѣтърпѣха едно естествено увеличеніе и търсеха да направятъ въ боя общи подлогъ съ насъ. Трѣбаше ми да ги забравя въ миръта и да ги предамъ на неопредѣлно върши на чуждото заниманіе? Първити ми старанія бѣхъ да ги примиря съ самодержецътъ имъ, и като несполучихъ, мнѣхъ се да упазя поддигнатити провинциити началото на свѣтската властъ на папата.

« Отъ онова което погорѣ рѣкохъ вые видѣте че, ако сичко не е свършено, дозволено е обаче да се надѣваме за едно ближно рѣшеніе: Прочее видѣ се че частъ е дошелъ за да се свършатъ много дългити заниманія и да се търсятъ срѣдства за поставаніето на една нова примирителна епоха въ Франция; до сега войска тѣ се смали отъ 150,000 души и това смаленіе щеше да е по голѣмо безъ боятъ противъ Кина, безъ заниманіе то на Римъ и на Ломбардія. Моето правителство ще ви представи мѣрки които иматъ за цѣль да улеснятъ произведѣнията, да умножатъ, съ ефена цѣна, доброденствіето на оныя които работятъ и търговскити сношения. Първата стѣпка която трѣба да стани въ тоя нѣжъ бѣше да се опредѣли епохата по свалѣнето на тия стѣпки които исклучаваха отъ назарити ни много чужди произведѣнія и принуждаваха другити народи на една взаимности неприятна за насъ. Нъ едно по мѣчно нѣщо ни въспираше още, то бѣше

малкото клонностъ за единъ търговски трактатъ съ Англія; Тѣ азъ зехъ върхъ мене, рѣшително, отговорностъ та на тая голѣма мѣрка; едно твърдѣ просто разсѣженіе доказва позната и за двѣти царства.

Едно то и другото не щѣха да се лишатъ слѣдъ нѣколко години, да зематъ съкое за свой интересъ предложени мѣрки. Нъ тогава смалваніето на тарифити като несвоеволно, то щеше да се случи безъ удовлетвѣніе отъ едната и друга та страна. Прочее трактатътъ доведе по скоро епохата на спасителнити промѣненія и даде на неизбежнити реформи единъ характеръ отъ възимни устѣпки о предлѣсени да утвърдятъ съюзътъ на двата голѣми народи.

СЪБАКВИ ПѢЦА И НОВИНИ.

Пишатъ ни отъ Спхистра 4 Феврвара «Смѣхъ си херата като видѣхъ онѣзъ годишнитъ фанаринъ вънещъ дѣлѣтъ на челото на българскити книжиди. Какъ то бѣло гдѣто печатаніе—то нѣмъ се прѣмѣстило въ печатницата на Ц. вѣстникъ и содр. Чувашъ днесъ да си хуртуватъ че повитъ нѣмъ съчинителъ щѣтъ да бѣде посегъ г-нъ Бурмовъ, рѣкохъ хѣ! обрѣте Филипъ Натанайла... Събраха си сега; само г-нъ Боля нѣма че да фанатъ баремъ мѣсто да се наричатъ трпте свѣтители.

«Дѣто приемаха тука три книжиди както прѣстигна пощата вчера, чувашъ да се хуртуватъ за да ги напуснатъ споредъ Ексархоса и Бурмова, нъ не знаи да ли ще направятъ тѣхъ.»

Дѣйствително, нѣмъ обнародвахме прѣстѣтъ имъ чрезъ когото се отказватъ.

—Пріеhme отъ Тулчъ 47 спомоществователи на Методата на Д. Анна, приведена отъ г-нъ Доброплодийнъ п 21 за веселото позорище.

—Много млади българчета ни се отправятъ до насъ и ни молятъ да дѣйствуваме за да ги введемъ въ царското мелничиско училище въ галата сарай. За тая работа си стараніе настоятели на българската църква. Н. оныя които искатъ да бѣдатъ въ рѣченото училище ще сторятъ добръ да се отправятъ до тѣхъ.

—Писката ни извѣстиваше че нѣкой си Иванъ сестринъ синъ на св. Ловченскій се хваналъ за учителъ въ Плевнѣ. Търкувалася тежкѣрата и си намѣрило захлупката. Плевненцити ще оселѣтъ отъ сега двѣ вѣлнѣ които се мѣчатъ толко да отласнатъ.

Ново ветхо въ Казанлъкъ.

Побратиме въ деби юкъ ханъ въ Цариградъ, ново ветхо има че двама братѣя полове се трѣвитъ. Оныи кѣто поиска да отрови брата си се провади въ магличитъ мѣнастирь, за да ходи за дърва съ магарецѣта въ гората.

Ново ветхо е че хилиндарскитъ духовникъ исповѣда два жѣна презъ чуждѣта недѣля, в днесъ че исповѣтъта не бѣла чиста, та мѣжатъ ѣ я напусна.

Ново ветхо още че 36 тѣ почтенни казанлъчѣли, обнародвани отъ Ц. вѣстникъ се отричатъ отъ подписанити си. Като а у отъ кажи нѣкой единъ вѣстникъ, г-нъ ексархосъ, праща единъ спонъ на мѣстото му.

Ново ветхо още че казанлъчане умоляватъ славненската компания да нѣмъ прати нѣкой иванъ за умъ и разумъ.

Казанлъшки ново ветхари.

Изъ юстю юкъ маклесъ.

—Г. Болю много времи отъ Калѣферъ. Нѣмъ знаиѣ че менити хора тѣй правятъ и рѣшо не можатъ да извѣршатъ, защото осѣтълѣ че лѣжатъ, тѣ и право не казватъ и не знаятъ що бѣорѣтъ.

Той дума, наприѣтъ че не пріекатъ въ Калѣферъ, България лѣжа като пѣна.

Той думаше че сме го молили да бѣди настоятели на България въ Калѣферъ. Какъ лѣжа. Нѣмъ не сме му писали; напрогнѣ тои ни е писалъ, и писмата му га имаме. Ако искаме менити хора за настоятели, нѣмъ на свѣдѣ бѣхъ намѣрили. Той е доволенъ да заложѣ вѣстникити за вино.

ЕЛЕНА, окръжностъ Търновска 860 фе. 6
На 1-го дня се случи едно важно приключеніе, въ туй горѣупомянато село което не се знае по коя причина стана? и за какво.

Отъ 6 мѣсца почти въ туй село се явявахъ тукъ тамъ разбойници и правяхъ злодѣния на околностити Еленски, които дору и най сѣтъ дѣрвахъ та влязохъ и въ самото село, и тѣй като обрахъ нѣкоя къща и друга, и не можахъ да се уловѣтъ и най послѣ по сороваки като бѣхъ влезли въ селото да убиратъ нѣкоя къща и друга и не можахъ да се озовѣтъ пакъ, които бѣхъ около 15 20 души и на утринта като се подирѣха, оловѣха се нѣкой други отъ тѣхъ, и до нѣкой день и други се изловѣха всички, въ които намѣрихъ и обиръ доволно, и слѣдъ изловѣнето имъ се испроводиха въ Търново съ тѣхъ заедно и обирѣтъ що го бѣхъ обирали, и слѣдъ многото неспитване, навото се разбира работата, че и господство имъ тѣхна мѣлосъ Петкох. Теодоровъ Г. Михалъ х. Стояновъ ще бѣжатъ вкусити и тѣ отъ тѣзи пригизанія, и за туй надстоятъ да отпуснатъ запрѣнити безъ да си испитатъ повѣче, за да не се издаватъ и тѣ.

Но Н. П. Търновскій паша заедно съ Мезлишъ ааларъ не ще пропуснѣ тѣзи работа безъ да я испита добръ и спорѣдъ царското канонаме сѣ накаже и ятацѣтъ имъ.

• РУССЕ 18 Январіа 1860 •

Господино Екзархосъ

« Казвѣтъ ми въ нѣписѣ че спомоществованіето на вѣстникътъ ви се свърши на брой 469, това като е тѣй, искаме и за нѣпрѣтъ да ти сѣмъ спомощникъ. азъ ти казвамъ, чи по добръ е да заменишъ вѣстникъ си съ България и неѣ да ми пращѣтъ, жѣлаема та ми България. азъ вѣстникъ ти отъ пѣма кадѣ пріемахъ до сега, а сега като имамъ сладкѣдумата си майкѣ на свѣтъ, неѣ обичамъ и неѣ искамъ, а Фанаріа далѣтъ—далѣтъ отъ насъ. Прочее земѣ си дрипѣтъ отъ менѣ, и нѣмъ да ти прочитатъ фенерскити МИШОИ; а азъ съмъ спомощникъ на майка си, както и сички други Българе.— До сега тука имаше три Фанарин— оставатъ двѣ— и за тѣхъ добръ господъ.

Еда мамѣ,— поврага Фанарія.

« вѣнъ до сега спомощникъ
« Кръстю Николовъ »

Мон. съ Ц-градъ 1360 Февр. 27

Лар. Тур. Гр. ...	112 20
Лар. Англ. ...	125 10
Младъ ...	58 20
20-франгъ ...	97 —
Полъ Имп. ...	100 —
Медж. бѣло ...	22 10

ВИДИНЪ 7 Февруарія 1860.

Много время става отъ когато нищо ся нечуе по вѣстницѣ за нашѣй-а градъ Видинъ. — Непомни преди една година или и по много время, често ся виждаше въ « Цариградскій вѣстникъ » напечатано пещо за Видинъ. А сега нѣма нищо, — защо ли? Колѣн е причината? да ли нѣма вещество за писанѣ, или нема кой да пише? — Я не вѣрувамъ да е ниго едното нито другото. Защо? Защото нема, ни едно мѣсто гдѣто да нѣма благополучіе или злополучіе. Като е това така, тогива невозможно е да ся кажи че нема, вещество, сирѣчь, какво отъ Видинъ да ся пише, защото ако бѣше въ Видинъ благополучіе тогива трѣба да ся описва кое е това благополучіе и кой е причина на това благополучіе. Ако напредъ въ Видинъ съществува злополучіе такожде неизбѣжно нужно е да ся описва злополучіето, защото всакогаждѣ явний-а гласъ сполучва да истреби много злини. — Отъ тѣхъ мой няколко примѣчанія, като ги някой прочите, ще заключи че въ Видинъ нема кой да пише. Кога некой това помисли сполучва ли? Да; ако не совѣмъ, но совѣмъ близо е да сполучи. Е! пакъ само ти ли ся найде, у такъвъ единъ голѣмъ градъ, да знаешъ да пишешъ? ще рече всякій като четете тѣхъ редовци. Не съмъ само я, има и други които, като бы щили, бы знаели да пишатъ; но и оны мълчатъ като мени. Защо мълчатъ? отъ много страны може да ся чуе въпросъ. Испитайте Господиновцы; не му е врѣмято; ще бѣде отговоръ-а.

Нека сега дойдемъ на подлогъ-а който мя принуди да зема въ рѣка зараждавалото перо. Хей перо! ти видинъ добръ че я незнамъ да те водимъ кадѣ трѣбва; помогни ми за да хортувамъ отъ страна на единъ градъ или по добръ нека кажа на единъ санджакъ! Хайде напредъ! Слушайте и четете добръ господіе въ какво състояние ся ные намѣрваме:

У врѣмято на Меамеръ пеша, бѣхъме синца въ голѣмо растройство! Това е познато всякому. Нещо — временно да описвамъ. Подиръ него опредѣли ся за губернаторъ Исметъ паша, мѣжъ жестоки; за Тефтердаринъ и махмѣ и някого си Сидъ бей-а, че-мѣвѣка, който почли незнаеше да различава доброто отъ злото. Той имаше очобѣлъ, за това го и отъ тука дигнаха и за негово мѣсто, пристигна въ Видинъ за Тефтердаринъ Н. Высокоблагородіе Хуршидъ-бей. Отъ неговото пристиганіе іеже захванахме да ся наслаждаваме съ общо спокойствіе и безопасность. Той съ неусидныте си

трудоу сполучи въ твърдѣ кратко време да придобіе сѣрдцата на малки и голѣми. Като Тефтердаринъ не е оставилъ да ся случи и наймалко нѣкое злоупотрѣбленіе. Като Межлишъ Рензи сякогаждѣ е защищавалъ правдинитѣ; и що е най главно, до днесъ не е оставилъ нито нѣкой да излѣзны о-неправданъ. Той съ най голѣма точность исполнявалъ е и исполнява царскити заповѣди. Съ една рѣчь, сичко-то благоденствіе съ което даска ся радваме, и хвалимъ, должны сме му съ една рѣчь думае, защото ако бы ся рѣшили подробно да опишемъ сичките оны добрини които на цѣля Видинскій Санджакъ направилъ, трѣбувало бы, наймалко три недели, да не виѣствяте друго нищо. освѣтъ това, въ вашѣй-а починеный вѣстникъ.

Преди нѣколко врѣмя, жалостенъ за ласъ гласъ, като громъ ни поразилъ, разумѣвши че царска заповѣсть е при-сигнала, споредъ която Н. высокоблагородіе ся лишава отъ службата си! Ние бѣхъме паднали въ голѣмо отчаяніе! Слава Богу койго ни прозвѣсти за да телеграфисаме на Высоката порта и да го искаме за да намъ го и за напредъ хариже и въ службата му потвърди. В. Порта която секогаждѣ желае благоденствіето на царскити вѣрны подданицы уважи молбата ни и потвърди го въ службата му.

Познато е всякому че, Тефтердаринъ ся дигнаха, и като умалиха платите, поставиха ся Мохасебеджии. Негово высокоблагородіе бѣше готовъ за да, въ тоя случай, поднесе оставката си, но като уважи нашите топли молбы пріе тая служба. Питамъ прочес, не е ли това едно голѣмо доказательство, че той жертвува особитити си интереси само и само да удовлетвори нашити желанія и да послужилъ вѣрно высокому царско правительству? — Да жертвува думамъ, особитити си интереси; защото ако той бѣше далъ оставката си, можеше, това е всякому познато, да добіе една служба която да соотвѣтствува на степень-а когото той притяжава.

Научаваме ся, по да ли истинствува незнаемъ, че отъ първо Марта на-шѣй-а Видинъ ще стане Каймакамъ. Ако е това истина, рѣшили сме защото това е ценіето на цѣль Санджакъ, да искаме отъ высокому правительству, на Августѣйшій-а нашъ Султанъ (когото Богъ да поживи вѣчно, и да му възвѣрне дните въ години, за да можимъ да ся радваме и да уживамъ, подъ сянка та на неговити благодѣтели крила, благополучны дни), щого да намъ не опредѣлява друго-го за каймакамъ отъ Негово Высокоблагородіе, на кого то добрини ты и правдинити сме искусили и който насъ

е добръ упозналъ. Да но Всемогущіи обрадува съ исполненіето на това наше желаніе!

Жизиниъ 16 Февруарія 1860

Къмъ г-на търговеца отъ Акаржа.....

Като ся свърши статіята ви, г-не търговецъ, на « новая лѣта 1860 Jan. 1-го, » азъ мисляхъ, че б е з и м е н и т и , върху които вый сте ся толкова наѣжнилъ, ще ви ся отговорить; но научавамъ ся, че оны, като неакарджали, до толкова оцѣняватъ вашата статія, щото отговоръ намприть пакъ въ неа — и почпили, наистина, за отговоръ отъ тѣхна страна: заради това азъ ся научихъ да ви забѣлежя нѣщо нѣ отъ пристрастіе и злоба, нѣ отъ завистъ и ненавистъ като васъ, и отъ искренни чувства за доброто е на вашитѣ дѣла махли, и на другити десѣтъ българскы махли въ града нѣ, надъ които вашити акарджали ис-катель нѣкакъ первенство, главенство и не-знамъ що.

По напредъ отъ сичко то искамъ да ви кажъ, г-не отъ Акарджа, че вый обидяте содружипити си съ търговската ваша ком-панія, като ся показвате самъ търговецъ безъ компаніята ся, состояща отъ нѣколко члена стары чорбаджии и млади мекенетя... По азъ не щъ да ви харичамъ самъ, а съ компаніята вы заедно. —

И тѣй, г-да търгов. и компанія! отъ до-писката ви свѣта вече позна, че вый отда-вна сте хранили въ себи си ненавистъ къмъ вашити съграждане неакарджали, и съ не-годованіе сте глѣдали на тѣхъ, като не ся подчиняватъ на васъ, на вашія егонизмъ, и че вый имали сте желаніе да видите единъ пѣтъ имената си въ вѣстника — и нищо по вече. А за исполняваніе на това наше исканіе зе-ли сте причина новинити на Балканскитъ хавадисчии, който въ едно отъ послѣднѣ ти ѣи писма (вижъ Б ъ л г а р і я , брой 40) казваше, че си захвърлил новинарското перо, защото не бѣше излѣзли точны новини му, които бѣхъ съ време далъ за и-спытаніето на българското въ Ц-градъ уч-илище, и че за това бѣше излѣзалъ лѣжець — ц ѣ л ѣ б р а д а т ѣ л ѣ ж е ц ѣ ! — Това израженіе на балканпенеца, вый, съ много то си знааніе и хитрованіе, пріехте го за доказаніе отъ страната на неакард-жалите, защото и вашин учитель е брадатъ и че щѣлъ бѣлъ да дава 6-мѣсячно испи-таніе! Това само недоказва ли до колко знайте да четете вый и директора на ком-паніята вы....., както и пѣтъ-тима ти вы « достойны познаты (кому и съ що ли?) Епитропи училищны? » И това пакъ неоправдали дописката на обзи явонимъ отъ Ц-градъ, съ която ся чуляше, че и въ « Жизиниъ » (уж! събркалъ да рече въ Ак-карджа) имахо хора, които оч и и м у т ѣ — и не у з р ѣ т ѣ , у ш и и м у т ѣ — и не у с л и ш а т ѣ ? !..... (Вижъ мал. листъ на Б ъ л г а р і я , брой 44). И по-чудно-то е, че учителя ви — и главний учитель, който ся наелъ да отваря очити на дѣцата вы, и той оч и и м ѣ т ѣ и н о , у ш и и м ѣ т ѣ и н е ! ! та за това и той съ васъ заедно ся изражава съ хей — бей и пр.

Г-да Търгов. и съдружие! Ако бѣхъте ка-зали кои съ тѣхъ безименны г-диновци, го-ито по причини на не-р а в н о с т ѣ

с и е (?) искали да потъпчатъ славата! и
паметта! на главното ви!!! училище, и ако бѣ-
ха оми възприели да ви се отговарятъ, —
тѣ быха описали по добръ преждѣвше-
сѣстоиѣиѣ кѣмъто успѣхити на главното А-
карджанско училище, послѣдното негово по-
мраченіе и нѣмѣшното му преуспѣшно, дос-
топохвално и превосходно состояніе!!! Тѣ
быха казали и за многократныя сбираниѣ и
изиденъ капиталъ, както за сѣградата му и
послѣ. Тѣ быха рассказали по-нашироко за
добрѣ му хавузы — че хаусъ [т. е.
хаусъ!], дѣто компанията ви дѣтно врѣи-
бере на поклоненіе. В а к х у! Тѣ бѣ-
ха описали подробно и поведѣніето на сѣ-
мѣго отъ настоятели му въ Акарджа и
Табахна махлеи. Тѣ быха евили и причи-
ны на преставанѣто отъ службата на
в р а з у м и т е л я и а р а б о -
т ѣ т е.....? Тѣ, най подиръ, быха
казали и за директора.....на компанията
вы, хитры господниовци, като напр. за не-
говата първа търговия въ Свишовъ и по на-
татъкъ, че сѣгнѣ въ Габрово. Сливѣтъ и
най подиръ въ Желѣзникъ, но въ Акарджа!
еще и за предшното му учителствуване
въ Акарджа, както и за испажданѣ-
то му, косто си самъ спичелъ, споредъ
безчестното свое поведѣніе и споредъ не-
способността си да учителствува, като
незнаеше и още незнай добръ българскія
языкъ. Тѣ быха му напомнили отѣтѣта та
търговия и сегашния мекерликъ,
сѣ който приложи сѣпната симбатія на А-
карджалиите — че то патъкиха на работа
въ главното си училище, за да се прехра-
ни, и пр. и пр. А кѣкото за сочиненіе то
на статіята ви, Г-не търговче, ако быха въ
разгѣдаи и въ филологическо отношеніе,
тѣ быха ви каза колко чини. При томъ още
не быха премѣчили и това, че Акарджали-
те голѣмъ трудъ сѣ у по-
з н а л и....., ама сѣбя си не
познали, и че ако има учители ко ме-
д а л и (-ны)....., тѣ не сѣ другадѣ, о-
сѣвъ въ Акарджанското прѣкрас-
но училище, дѣто всѣка година учителити
сѣ промѣнятъ, като изиграятъ по една
комедія, както и ланскія, който сега сѣ е
наелъ сѣ р и м о с вѣтъ да
п о в д и г н е! (а) тѣй и цѣлѣта на
сѣгашния нѣтъ главенъ учитель за 6 мѣс-
ячното му испитаніе.....

Отъ моя страна азъ нѣма друго да река
ва з е н г и н ѣ — а к а р д ж а л и -
н т и, осѣвъ да нѣтъ пожелае добръ
умъ, за да додѣтъ въ сознание и да позна-
ятъ егизма си, подкрѣпаванъ всегда отъ
недоброжелатели на отечеството нѣ. У-
вѣривамъ въ г-да, че никой отъ сѣгражда-
лети нѣма върху ви завистъ или ненавистъ,
както вый имате кѣмъ тѣхъ отъ глупостѣта
си; увѣривамъ въ още че никой не иска да
потъпчи славата ви!.....иной
не завяжда на бѣдущѣтъ ви отъ 70,000
гроша касса, по д о л о ж е н а с р ѣ -
щ у п р о с в ѣ щ е н і е т о п а -
р о д н о и.....и.....—шо ли трѣба
повече? Тамъ, дѣто дѣлата говорятъ, думи-
ти треба да мѣкнатъ. Но още едно—и ще
сѣ свѣрши. Чудно ми е, какъ вашата ком-
пания тѣй лесно зема въ уста думи ты
и а р о д ѣ, и а р о д н о! или 600
фамлизи могатъ да прѣдставятъ цѣлъ на-
родъ въ едно царство, като сѣ обадѣтъ отъ
едина край на кой и да е градъ, какво то
вый отъ Акарджа? Смыслете сѣ г-да Акард-
жаліи, какво правите и речете, че касса та

ви е поставена на сѣрѣщу п а р о д н о -
т о, ама сѣрѣщу А к а р д ж а н с -
к о т о или просвѣщеніе или прослѣпѣніе
дордѣ и сѣ прѣснатъ обачити и истаче,
каквото и другий пѣтъ.—

И тѣй нѣтъ послѣ, Сѣграждани Желѣзнич-
чане! Дигнете отъ помежду си всѣко прѣ-
страстіе, выикнете сѣ пагубата происходя-
ща отъ раздорити и несогласіето; оцѣнете
ползѣте, които сѣ раждатъ отъ любовѣта и
согласіето, за което и дѣлата школьскы ве-
че зехи да ни прика ватъ; пожертвуйте
отъ кого каквото сѣ изыскува за общо то
добро на града нѣ, на отечеството вы; со-
единете общити интересы на мѣстото нѣ
и сина една цѣлъ гонете, ако некате да
успѣвѣте и вещественно и нравственно. Ди-
гнете идеята за акарджалии и неакарджалии;
бѣдете само едни Ж е л ѣ з н и ч а н и
и като една фамилія спичити, ако искате да
сѣ оправдаи доброто мнѣніе, кѣто нѣтъ
за насъ другитѣ соотечественници и наши
единородци.—

Единъ Желѣзниччанинъ.

СЪКАКВИ НѢЩА И НОВИНИ

— Днесъ сѣ сѣкаме въ сѣстоиѣиѣ
да знаиѣ отъ частъ сѣдържаніето на
мазарыти на Охридчани, прѣдставени
на Каракизанскія патріархъ. Тѣ ду-
матъ въ тѣя казари че ако Охрида сѣ
населѣваше отъ грѣци и имаше грѣцка
митрополія, тогава грѣцкіятъ патріархъ
гожеше да прати грѣцки владыци; нѣ,
напротивъ сѣ населѣва отъ чисти бѣл-
гари, има Бѣлгарска митрополія, сѣд-
овѣтелно изыскува Бѣлгаринъ вла-
дыка.

— Миналата сѣбота, на Тодоровъ
денъ, Сѣизскія Еснафъ прави пара-
стасъ на грѣцката църква, въ Влашка.
Н. П. Иларіонъ извършюваше това ес-
нафско тържество сѣ сичкото велико-
лѣпіе кѣто отличѣва бѣлгарскити об-
ряди. Множеството Бѣлгари сѣ стича-
ше отъ сѣкоя страна и надминуваше
онова кѣто бѣхмѣ забѣлежили въ тър-
жеството на Абаджійскія еснафъ.

Сѣкой знай че Св. Тодоръ е по-
кровитель на конницити и въ тоя слу-
чай нашіятъ Сѣизски Еснафъ сѣ е не-
гли молилъ за подновѣваніето на пад-
налата ни народна іерархія.

— За жѣлостъ на нашити сѣотече-
ственници въ Самоковъ, испаднали сме
да извѣстимъ, че Н. П. Паисій, па-
мѣстникъ на Дели-Матея, трѣгна ми-
наліятъ поплѣникъ за опредѣлено то
сѣ мѣсто. Незнаимъ какъ ще сѣ пріе-
ме отъ нашити сѣотечественници. Нѣ
въ сѣкой случай, нѣе можимъ да ка-
жимъ че тѣ не ще забравятъ рѣше-
ніята които сѣгласно пріехъ.

— Г. Бурмовъ, Редакторъ на пе-
ріодическото списаніе кѣто Бѣлгар-
ската Книжнина ще издава, е въ Ца-
риградъ: сѣкой го знае.— Той ляга
става на Бѣлгарската църква.

Догдѣ това списаніе начин да сѣ
издава, нѣе сѣгладѣваме че сношеніята
между Г. Бурмова и настоятели сѣ
твърдѣ искренни, дору и покжщни, Е-

динъ денъ презъ поплѣята, поплѣникъ
или сѣбда — малко ни е грѣжѣ, едн-
нѣтъ отъ настоятели, Г. К. П. отъ
Арбанасъ пріема една...денеша; не,
билето отъ стѣлпѣтъ на православіе-
ро. Отваря го...познай що е писано.
— за работи които сѣ отнасятъ на
Книжнината — Не. Г. Бурмовъ стѣл-
пѣтъ на православіето, заповѣдува,
кѣтъ на Габровскити колибари на Г.
К. П. настоятелъ на Книжнината да
му купи...една ока — познай — една
ока хаваръ!! и двѣ ока...маслини.?!
Да му ги купи и прати на Фенеръ.—
Кѣтъ настоятелъ! принужденъ бѣше
да сѣ покорн на високата заповѣдъ
на отлѣнното лице, принужденъ и па-
силенъ бѣше да остави работи ти на
Книжнината и да иди, — гдѣ? — по
Бакалскити дукени, да сѣ унижава,
да пазарувъ, кошничката панизана на
рѣка, хаваръ и маслини, за храна на
православніятъ отецъ.— Голѣмо ро-
долобіе.

— Г. Екзархосъ сѣучастникъ на
Н. П. Иларіона; мысли, че Г.
Наковото писмо обнародвано въ на-
шѣта притурка въ понедѣльникъ, е
у й д у р м а измайсторосана отъ
насъ.

Отговорѣтъ ни е лесенъ, като об-
народѣхмѣ тоза писмо, нѣе рѣкохмѣ
че сме готови да туримъ писмо то
прѣдъ очити на Г. Иларіона Мака-
ріополски. Прочее, Н. П. не пріе то-
ва условіе. Сѣдѣвателно Н. П. сѣ
припознава за виноватъ. И ако Г-нъ
Иларіонъ е виноватъ за кражба на
Г. Накови ти писма, Г. Екзархосъ,
който обнародва сѣжити тѣя писма,
е сѣучастникъ на нѣта та лошащина.

Една подобна безчестна лукавшина
не очудва отъ страна на оногова
който направн опая у й д у р м а
— кѣто нашити бѣлгари познаватъ
— относително за плаката на наша-
та народна църква. Нѣ тя очудва отъ
страна на единъ епископъ, и найпо-
вече на единъ епископъ който, едно
врѣмя, памѣри прибѣжище противъ
грѣцити, въ кѣщата на оныя, на ко-
ито днесъ отъ признателность, то сѣ
знай!!...краде писмата.

Кѣкото за Г. Нака, писмото му е
едно доказателство че не былъ сѣу-
частникъ на г-на Макаріополски и на
г-на Екзархоса. И защото е страненъ
на безчестната работа на тѣя двѣ ли-
ца, естествено той бѣше длѣженъ
да отласни това безчестіе далечъ отъ
него си. Сѣ други думи, длѣженъ бѣ-
ше да кажи сичко кѣто знаеше и да
остави безчестната уйлурма кѣто му
играха за смѣтката на оныя, които
направиха.

Нека подложимъ за малко че Г. Нака е сѣжъ даи
писмата които бѣше искалъ и които му бѣха възвѣ-
рили, че самъ ги е далъ, думамѣ на Г. Иларіона
на сѣучастничити му, за да ги отворитъ. тогава Г.
Нака щеше ли да бѣди толко почтенъ човѣкъ кѣтъ
Г-на Екзархосъ го описва.— Нѣ слава Богу Г. На-
ко разумѣва по добръ и най повече, той много
добръ туръ въ дѣйствиена законити чѣстѣта и на
тѣснѣнѣто, нежели Г. Иларіонъ и Ред. на Н. В.

(а) Вѣжъ му обявѣніето въ Маз. листъ
на Б ѣ л г а р і я брой 26 — обявѣніе
азъ. Позоришны дѣла.